

вуйчо Манатарко отмъкна подъ мишница богатъ ловъ. Убилъ бѣ лисица — не лисица, ами лисичага.

Привечерь, като влѣзе въ кѣщи, той я трѣсна на земята и рече :

— Отъ кожата ѝ два кожуха могатъ да се подшиятъ. Якитѣ не турямъ въ смѣтката. За тѣхъ стига само опашката ѝ.

Вуйчо Манатарко запретна ръкави, наточи ръж-

дясалото ножче и одра лисицата на двора. А вуйна Манатарка насади кожата и я прострѣ да съхне.

Стѣмни се. Зурко и Зурланко — дветѣ зли овчарски кучета, подушиха одраната лисица. Когато се съмна, отъ трупа ѝ нѣмаше ни поменъ. Дворътъ си бѣше като всѣкога : чистъ, изметенъ.

II.

Кожата на лисицата съхна день-два на върлината, кждето простираха прани дрехи. На третия день вуйна Манатарка рече на Гжбча :

— До довечера да напълнишъ всичкитѣ сѣдове съ вода. Утре ще перемъ.

Гжбчо се начумери. Много мразѣше да носи вода за пране. Като погледна къмъ двора, той попита майка си :

— Ами онова кжде ще съхне ?

— Кое ?

— Лисичата кожа.

— Лесна работа.

— А ? кжде ще съхне ? — повтори Гжбчо.

Но майка му излѣзе и се залови да нарежда стоваренитѣ дърва.

Гжбчо се повъртѣ изъ кѣщи, излѣзе на двора и се озова при върлината. Той побара кожата и поглади опашката ѝ.